

Бисера Бошкаило

Билија

р о м а н

Београд
2009
ДЕРЕТА

ПРВИ ДЕО

1

*„Боже, олакшај, а не оштежај.
Боже, заврши са добрим.“*

Билију, односно нашу Би, цели је живот пратила Звезда Случајности. Чак јој је, може се слободно рећи, и при рођењу она кумовала. Јер како другачије објаснити ту случајност оног јутра када се она рађала, а њен отац, враћајући се с далека пута, свратио до пресахлог извора реке Билије? Да, јесте да је он чуо од старих да ова река избија из три извора и да се појављује изненада, и ретко, односно само онда кад горе на њену плочу стану, душом, телом и намерама, посве чиста створења, јесте да је он чуо ту причу, али пошто се за његова века, колико он зна, никоме није појавила, и он је као и многи био убеђен да је то само бајка. Зато, једино можемо још тврдити да је он ту тад свратио онако.

„Ха, ха. Онако?...”

Да, чудно је, али, да Билијин отац није том месту дошао када се растављао дан од ноћи, онда бисмо и

могли помислити да је нешто демонско у угри, иако он с подземним силама ни најмање заједничког није имао. Управо се на његовом лицу, у очима, на уснама, нинала светлост. Њега је овом чудном осамљеном месту довела снага јутра, праскозорја које је из своје колевке нудило радост небеског новорођенчета. Успаваном бунару што се гнездио испод тог великог камена, на који је он стао, па клекнуо, и дуго остао загладан у још поспану природу, засигурно је довела Билијина Звезда Случајности.

А он је, да ли због чедности јутра или моћи подземних вода испод те стене на којој се налазио, или пак због енергије Билијине Звезде, почео све дубље да гаца по свом животу – да се узнемирено осврће у бегу од себе. Како су му само прохујале године! Боже! Управо је ових дана навршио своју четрдесету, а њему се чинило као да је још дете које тек треба да одрасте, као да још није направио прве кораке преко собе и кренуо преко прага кроз ошкринута врата – у свет.

Али плод четрдесете није се дао преварити и зрео му је пао у недра, где га је он, ето, неколико недеља нехајно носио по свету, да би га сад, управо овде, загризао и свим бићем осетио укус те сопствене јабуке која га је опојила мислима о самом себи, показавши му живот који је остао иза њега.

„Заслужио си пуно више!...“, као да је чуо глас.

„Хмм... Заслужио!... Неко је, ипак, мислио другачије. Или је сабирао другачије заслуге“, прошаптао

је тихо, све дубље залазећи у сопствене животне одаје, све више упадајући у неке сетне дубине, сад замагљених очију.

Толико је тај лепо човек био упао у неку тугу да се у први мах није чак ни изненадио кад је зачуо хуку под плочом и угледао бистри водени млаз како шикће испод ње и весело јури низ стене прекривене сомотом зелене маховине. Гледао је тако немо занесено у тај бисерни млаз, љубећи га очима, и свим својим чулима, да се чинило како та вода, тако раздрагана и бистра, извире сад из његових, а не из земљиних груди.

А кад је из камена, с десне стране, почео да избија, све јаче и јаче, нови пенушави млаз, његову занесеност обли одједном страхопоштовање према овом чуду, и он чу из себе глас:

„О Драги, о Пресветли, о Свемоћни, мој Боже!...“

Када је испод зеленила стене коју је са свих страна красио бели нежни цвет Шлајер, сад са леве њене стране, провирио, бистар и јак, и трећи извор, и закикотао се низ кањон у свом набоју и хуку, Билијин отац оскочи са стене, и клекну пред том презнојеном сретном породиљом. Сунчеви зраци му прекрише очи и он под тим велом угледа свету чуварицу извора и њена распојасана бедра, виде како јој шлапћу на благодатним прсима три бела сина...

„Ако ми се роди син даћу му име по теби, реко чаробна! Даћу му име Билија!“, рече наглас, понесен овим предзнаком Божјим. „Билија!“, узвикнуо

је из свег гласа и пожурио сретан кући. „*Би ли ја, бил и ја... били, би, би, би...*“, певушио је до куће.

Но, кад је стигао дому и видио да му се, након толико година, и по трећи пут родило женско, он, ах!, као и увек помирен с немилосрдним погледом судбине, само скрушено гледајући у повитак изговори:

„Ене, женско!... Али... хаирли било, Билија.“

Билију су као девојчицу сви звали, ипак, скраћено Били. Кад је песник један кратко назва Би, она се насмеши с поносом лепоти свог новог имена које јој је звучало некако величанствено и загонетно, старогрчки, песнички... Истина, ово име је, поред имена Билија, највише и припадало њој и њеном бићу, или њеним бићима, тој двострукости у једној души, или двама душама у једном телу. Тим близанцима! Не једнојајчаним, него различитим колико само може бити разлике између разума и срца.

Два бића у једном телу: једно које припада овоземаљском, а друго, по свему судећи, оном другом свету, или свету Ла Перле, како би Би говорила. Планете Ла Перле, с које та бића тихо сићу и увуку се у одређена људска тела. И ту остану да живе, по плану и заповеди неке више силе. Енергије која својим савршенством прави лудорије недокучиве човечјем разуму, како би му доказала ко је шта, како би га, ако се почне собом поносити и шепурити, исмејала

и бацила у стање понижења и немоћи пред сопственим бићем.

По ком принципу и закону се та створења с Ла Перле ту настане, ни Би није знала рећи, али пошто је на овом свету све прорачунато до перфекције, вероватно и она по некој вишој математици буду послана. Неко и то, богме, испрограмира. Јер, шта је на овом свету неиспланирано? Ништа. Све је, како рекосмо, негде смишљено, израчунато, и све се дешава по принципу Божје воље и Његове перфекције. И то да је Билија добила име по реци с три извора, било је негде много раније испланирано. Јер, Билијин отац је не само случајно отишао том изворишту, него је чак и посве спонтано донио одлуку да свом детету да име по реци од три извора. Он тада није могао ни помислити, а камоли знати, да ће њој то име донети и њему својствену судбину. Не, он тада није могао ни сањати да може постојати женско створење састављено са два бића у једном телу, па још да она с толико различитости чине једну целину. Не. Зато можемо сада са сигурношћу тврдити да је он извору реке Билије био доведен невидљивим водичима, како би као медиј пренео вољу те више силе из вилајета којег људски разум још не познаје.

„Хммм...“

Да, и Билији је много времена требало да осети то, да препозна и раздвоји та бића у себи. Како је само њој било живети с њима, она то најбоље зна, то вечито повуци-потегни – то разапињање душе. Али,

Б и л и ј а

шта је могла? Морала је живети на овом свету тако како јој је било одређено. Овоземаљска Би је морала бити доминантнија у презентирању Билије и бити жена какву је захтевао овај свет. И она се прилагодила животу и успевала некако да прикрије од света своју ненормалност и ту игру природе.

Но, таман када се била навикла да живи са две Би у себи, бану изненада нешто треће. Недавно се десило да је осетила у себи и трећи део реке Билије.

„Не, црне магије нема у теби“, тврдио јој је ефендија Јусуф, када јој је проучио нешто и погледао дубље у очи. А тај је, кажу, то могао и знао видети.

„Али... Постоји ли осим црне и нека друга магија? Чему онда припада ово биће које се почело мешати у мој живот? Овај прозачни немирко од течног кристала“, хтела га је упитати, но ипак је нешто задржало да сачува ту тајну за себе.

Билија је то биће видела. Гледала га је сопственим очима како се ваљало удно њена кревета, како је скакутало по регалима препуним књига, осетила га како се игра с њеним рукама, прстима, уснама, скрива у њеним недрима, мази јој се у крилу, залази где нико није.

И оно је постало део ње. Би није разговарала с њим оно као с људским бићем, али то није ни било потребно, управо из тог разлога што је оно било повезано

Б и л и ј а

с њеним мислима, мозгом, дубинама и висинама њеног бића. Оно јој је испуњавало оне жеље које Би није имала снаге никоме изговорити. И то у трену. А Билија се од тог првог сусрета с њим све чешће враћала причама њеног оца о реци Билији, и све јаче осећала, и била чак сигурна, да је оно тај њен трећи извор реке Билије.

Али, где је било ово биће до сада? Где? И зашто се баш сад појавило? Сада кад јој је најтеже у души!

„Или је, можда, ова тегоба дошла управо с њим?“, питала се.

Да, зашто га Билија и раније није видела како се гнезди удно кревета и чека да она затражи да јој испуни жељу, ону скривену, тајну упаљену жудњу?

Би је осећала неку чудну снагу код тог створења.

„*Баво кола ѿо инсану ѿојуѿ крви*“, прочитала је недавно у некој верској књизи.

„Да није ово, не дај Боже, он?!...“

„Ах, не, тако нежно и мило не може бити биће из мрака. Не. Ово је нешто друго...“

„Да није неки мелек који се изгубио?...“

„Ха, ха. Глупости. Мелеци су посве невини и из њих не тече супстанца греха. Где си чула да мелеци носе еротске искрице?...“

„Ово је можда мој дух...“, коментарисала би Билија са собом.

Понекад је и мислима комуницирала с њим. Пре неки дан му је чак наглас рекла:

„Хајде, љубавниче, покажи због чега си ту и колико знаш. У кревету си добар, но покажи сада свој смисао и у другим стварима.“

Тако га је изазивала, а оно је било надинтелигентно и знало је, како рекосмо, да јој жељу испуни, када би затражила то од њега. Па, кад би помисли-

ла на нечије пољупце, оно би их светлосном брзином донело из даљине и они би се одједном стали низати по Билијином телу. Прелио би је осећај великог сусрета у космосу. Снажан доживљај би је тад облио и она се на секунду знала изгубити, задрхтати од неког слатког задовољства. Дах јој је тад понестајао. У грудима би почело да подрхтава, да је облева млаз сласти и топлине. И јутрос ју је у кревету заде-сио такав сусрет душа у космосу и она је после таквог састанка у полусвести написала: „*Миловали су ме ојей̄ јуј̄ирос̄ ѿвој̄и веј̄ирови с врхова... Ах, како бих да ѿе мрсим ојей̄и ѿљубцима!... Ах!... Како је ѿе-шко носий̄и ѿвој̄ мед на забрањеним уснама?!...*“

Но, када је дошла себи, узвикнула је љута.

„Хајде сада, ти мој Неухватљиви Немирко, напиши ми ко си и због чега си ту!“

Наредила му је чисто, концентрисана и одлучна да то чудо учини непостојећим.

Но, њена рука се покренула и на папиру су се почели низати редови:

„Каг најазиш на Зачарани круї, іде се њејов дух ѿвори, ојирање је само узалудни бол, ѿусий̄и іа да с лакоћом уђе у ѿвоје ода-је и да се из ѿебе ојијен кикоће, да ѿе љуби, да ѿи конојима од додифа веже уздахе, да ѿи их бићем својим извлачи из іруди, ірейусий̄и му се, іружи му усне, зайвори

*очи, зајецај ти́хо, и у ти́ој сла́сти несве-
сти́ среи́на буди...*

*Кад осе́иши да му и у најта́мнијој но-
ћи најскривенију нијансу боје очију и косе
видиш, сла́сти усана љубљено́и ти́вој ожи-
виш, руке кад му исцр́ужене, преко седам
јора и седам мора, по себи осе́иши, зачу-
јеш му њас у души, осе́иши мирис срца
му у својој утроби, не заустављај сти́хи-
ју што те увлачи у соист́ивене вршло́е,
где се, ах, сла́йка ли смр́т буди...*

*Кад ноћ у Соби љубави на љубав не ли-
чи, а ти́и ја у себи снено и даље осећаш,
тад те дошакао Прс́т алхемије, који је
кренуо да те води у њејзаже виших вила-
јета, где жица харфе ти́и тело под њејо-
вим ирс́иима бива, док звуци ко муње ду-
ше поља бескрајна обасјавају, тад сло-
бодно крени, ах, уз речи: Боже Пресве-
и́ли, Ти уз мене буди...*

Би се осећала као да је чула разголићени глас, ус-
плахирен пред њеном чистотом, или њеним гресима.

„Шути, драги, твоја су ми уста пречиста за та-
кве ствари. Ти ниси онај... Не! Твоја духовна при-
стојност и нежност ти то не допуштају. Шути, љуба-
ви, не плаши ме! Ти си Добри! О каквом Зачараном